

ESPURNA
bromera

MENJARÉ BOLLIC@OS PER TU

Pasqual Alapont

Premi Bancaixa de Narrativa Juvenil

Aquesta obra obtingué el premi Bancaixa de Narrativa Juvenil 1999, instituït per l'Ajuntament d'Alzira i la Fundació Bancaixa. Formaven part del jurat: Joan Carles Girbés, Pedro Grande, Glòria Llobet, M. José Obiol i Joan Pla.

València, 15 de juny

Cristina, Cristina... Oh, Cristina, no he pogut dormir en tota la nit. Primer vaig pensar a tirar-me per la finestra, però no volia disgustar la meua mare. No puc fer-li aquesta jugada, ho entens? La pobra acaba de plantar unes margarides sota la finestra de la meua habitació i això l'hauria matada. És molt aficionada a la botànica. També vaig pensar a tallar-me les venes, però ja em coneixes, el simple fet de veure una gota de sang em fa venir basques. Així que, finalment, vaig decidir agafar una intoxicació a base de mesclar bollycaos i pastilles Juanola. No et pots imaginar quina bomba, Cristina. He anat tota la nit de caguetes. És per això que no he dormit gens. Però tot plegat m'ha fet reflexionar. He arribat a la conclusió que és millor que et suïcides tu. Què et sembla? Així l'idiota del teu pare es penedirà d'haver-nos separat.

Ai, perdona, no sé què em dic. No saps quant estimes realment algú fins que el perds. Em sent com si tinguera un buit a l'estómac, saps? Potser

és per tanta cagarrina, vés a saber, però em fa l'efecte que això és amor. Oh, per què te n'has hagut d'anar, Cristina? Estic decebut, no ho puc evitar. De fet estic tan desesperat que fins i tot he escrit un poema. T'ho imagines? Jo un poema, com Neruda, Lorca, Mohandas Gandhi... Bé, alguna cosa havia de fer tantes hores tancat al vàter, no? Potser no t'agradarà. Li l'he ensenyat a Lola i ella diu que és molt romàntic. Tu mateixa, veges què et sembla: «Enmig del prat jo i una vaca / no fem res més sinó pensar en tu. / Jo li dic que al cor tinc una taca / i ella em contesta mu mu mu». Fort, no?

Per cert, el meu germà ha llegit la poesia, ho lamenta. No ha parat de riure, t'ho pots creure? Estic convençut que hi ha estalactites més sensibles que ell. Imagina't, m'ha preguntat si érem tan bledes que encara no ens havíem morrejat. Si no fóra mirat l'hauria escanyat allí mateix. De tota manera, no patesques, no li he dit res de les voltes que ens hem petonejat a ta casa quan eixien els teus pares, ni d'aquella excursió en què vam dormir plegats dins del mateix sac de dormir.

Oh, Cristina, no sé què faré sense tu. Vols dir que no hi ha cap possibilitat de convèncer els teus pares de tornar, no sé, arruïnar-los el negoci d'alguna manera? Deu fer fred a Londres ara, no? Ben

mirat deu fer sempre un temps fredós per allà dalt. Estan afinats si creuen que vendran algun gelat a Anglaterra. I posats a fer el ridícul per què no se n'han anat a Groenlàndia a vendre orxata als pingüins?

Escriu-me prompte, estimada, amoret, ratolinet, entrepanet meu, ja no tinc ganes ni de menjar.

Londres, 16 de juny

Benvolgut ignorantet meu,

Tot just el meu pare ha connectat el nostre ordinador a Internet, ha arribat puntual el teu missatge. L'ha llegit de cap a peus. De cap a peus, saps què vull dir? Diu que et comuniqui que ets un miserable per haver-te giat amb mi, i que està content d'haver-nos separat, que hauries d'anar a un metge, a un psiquiatre per a adolescents, perquè ets un pervertit sexual. Estava enfadat, sobretot per l'al·lusió als pingüins. No saps el calvari que li ha costat decidir-se a obrir una orxateria a Londres i arribes tu i li ho soltes a boca de canó. El pitjor del cas és que la mare també ha llegit el teu missatge i hi està d'acord, s'hauria estimat més quedar-se a casa. Ella també creu que és un error vendre gelats a Londres. No sé, últimament la trobe molt nerviosa, deuen ser els preparatius del viatge. Té el mateix esperit que tu, saps?, molt esquifidet. El vostre horitzó no passa del forn de la cantonada. Però jo vull conèixer un altre paisatge, una altra gent.

Potser és positiu que ens hàgem separat un

temps, Ramon. Necessite pensar un poc, però no patesques, sobreviurem. De tota manera, si vols destrossar-te l'estómac t'aconsejlo que mescles sobressada, llet amb sucre i suc de llima.

Els meus pares han llogat un apartament petit a New Cavendish Street, entre Hyde Park i Regent's Park, i molt a prop tenim el baix per a l'orxateria. Hi ha un institut no gaire lluny, i segurament l'any que ve estudiaré allí, però ara per ara no em preocupa, el meu pare s'està ocupant del trasllat de l'expedient i tot això. Si els tràmits són tan ràpids com la reforma del local, crec que m'incorporaré al sistema educatiu anglès abans que em jubilen. Vés a saber si al capdavant no tindreu raó la mare i tu.

Perdona, Ramon, potser esperaves una altra cosa, una declaració d'amor i altres romanços, però estic molt confusa. Estic vivint un moment transcendent en la meua vida. D'ací a poc acabaré els estudis i encara no he decidit què vull fer, si vull estudiar una carrera i tot això. A voltes crec que m'agradaria estudiar medicina, i poc després veig que m'interessa més la pintura, estudiar belles arts, saps? De moment procure no pensar.

Escriu-me aviat, puceta meua, però a la matinal, no em faria cap gràcia que li feres més confidències al meu pare.

Ah, ignorantet meu, se m'oblidava: Mohandas Gandhi no era poeta, sinó el precursor de la doctrina de la no-violència. A voltes pense que tenen raó els qui diuen que l'amor és cec.

València, 17 de juny

No sé què pensar, Cristina. Què tenen a veure els teus dubtes acadèmics amb el nostre amor? Jo estava disposat a fer una barbaritat i en canvi tu només fas que parlar-me d'orxata. Francament, Cristina, no sé si sents el mateix que jo sent per tu. No volia dir-t'ho, però sobrevisc a base de xocolata, és el millor antidepressiu que conec: xocolata per a desdejunar, xocolata per a dinar i xocolata per a sopar. Això pot minar el meu estat físic, però a tu només t'interessa tirar-me per cara que Mohandas Gandhi no era poeta. Tant se val que tracte d'esforçar-me, faça el que faça al remat sempre em poses en ridícul. I què hi farem si Gandhi no era poeta? Vols dir que és tan important, això? Era una figura literària, Cristina, o com diantres és diga això. I d'altra banda, com saps que el senyor Gandhi no va escriure un poema en la seua vida? Has parlat amb la seua família? Et sorprendria la quantitat de persones que són capaces d'escriure un poema en un moment de desesperació. Neró mateix es va posar a cantar mentre incendi-

ava Roma, i Borís Ieltsin, el president de Rússia, també li pega per la poesia quan s'emborratxa. Oh, i ja veuràs que líric que es posa el teu pare quan fracasse l'assumpte aquest de la gelateria.

Ai, perdona, perdona, perdona, ja ha tornat a eixir l'orxata. Et jure que la tinc avorrida. No, mentida, m'agrada, m'agrada molt. Tot el que ve de tu m'apassiona, fins i tot l'orxata fastigosa. Oh, una altra vegada, perdona, és que tot ha estat tan precipitat! Fa dos dies com aquell qui diu ens menjàvem a besos al llindar de ta casa i ara tu ets a Londres i jo em consumesc a València.

Si et sóc sincer estic un poc molest perquè no m'has dit res de la meua poesia. Francament, Cristina, no sé a què punyetes jugues. Com pots menysprear-me tant, tu que has compartit amb mi un sac de dormir? Potser és que no l'has entès, el poema. «Enmig del prat jo i una vaca» vol dir que una vaca i jo ens trobem sols l'un davant de l'altra, saps què vull dir?, en peu d'igualtat, com dos camarades. Has vist mai una vaca lletera, la seua cara de tristor, la immensa solitud i malenconia dels seus ulls? M'hi sent tan identificat! «No fem res més sinó pensar en tu» crec que està clar, no? Vol dir que podríem pensar en moltes coses que ens alegren la vida, l'herba, les dones i coses així, però la nostra pena és tan gran que no po-

dem apartar la vista dels teus llavis carnuts. «Jo li dic que al cor tinc una taca» ja és més complicat, no t'ho puc amagar. En realitat no és que m'haja pintat les aurícules de gotelè, sinó que... Bé, no sé, és difícil d'explicar un poema, saps? Al cap i a la fi la taca ets tu. Vol dir que a vegades sent un nus a la gola i els ulls se m'inunden de llàgrimes. L'imbècil del meu germà diu que això és *moquillo*, una malaltia de gossos, però en fi, tu ja el coneixes, ell té aquesta vis còmica que el farà triomfar en la vida. Finalment «i ella em contesta mu mu mu», què vols que et diga?: és l'acceptació. La vaca ha comprès el meu destí tràgic i em diu, si fa no fa: «tranquil, xicot, de més verdes en maduren».

Ah, per cert, de debò que has pensat a estudiar medicina seriosament? Recordes aquella vegada que em vaig agafar el dit en el molinet de cafè i la sang vessava com un torrent? Bé, tu no vas ajudar molt amb el teu desmai melodramàtic, la veritat. Et van fer més cas a tu que a mi. D'altra banda tens setze anys. Vols dir que és tan important saber què faràs d'ací a uns anys? Reflexiona, Cristina, reflexiona! Quan jo era petit volia ser astronauta; després, Brad Pitt, i als deu anys, l'amo de Contingente. A poc a poc la vida s'ha encarregat de desfer els meus somnis. Ara tot just em preocupa saber si el pròxim diumenge jugaré de titu-

lar o de reserva. Per cert, demà juguem contra l'Institut Blasco Ibáñez. Que preparen el cabàs!

Oh, amor, amoret, conta'm coses, digues-me que m'estimes encara que ja ho sàpiga.